

своята най-высока сила. Малката повѣсть, която представи не развитіе на страсть, а само нейното проявленіе въ една как-ва-годѣ случка, нарича се *разказъ*. Ный имамы само една оригинална повѣсть — *Нещасная фамилія* отъ В. Д., печатана въ „Българскыѣ Книжицы“ отъ год. III. или 1860. И друга по-малка подъ заглавіе *Излюбена Станка*, отъ Блѣскова. Съ тѣхъ — и една много интересна за насъ повѣсть въ видъ на исторически романъ *Ясъня I*, прѣводъ отъ Полскый езыхъ, печатанъ въ Болградъ 1860 год.

Между повѣститѣ, които имамы, струва да са спомене и *Сирота Цвѣтана*, (*) побългарена отъ І. Груева «приказка,» която не е друго освѣнь преводъ на една отъ Карамзиновыѣ повѣсти — *Блдная Лиза*; разликата е само въ имената на лицата и мѣстата, тѣй напр. Цвѣтана вмѣсто Лиза, Търново вм. Москва, и др. Но таквызи побългарены работы само у насъ сж допростены, като новацы еше въ сичко!

Условія на романа и повѣстьта. — Въ сегашното време романъ и повѣсть съставятъ най-главныѣ видове на епическата поезія и са подчиняватъ на сжщыѣ пяхъ условія. Какъто отъ романа, тѣй и отъ повѣстьта, изыскватъ сж: *занимателность* на съдържаніето и *вѣрность на дѣйствителностьта*. — Занимателностьта на съдържаніето състон въ искусното съединеніе на различныѣ обстоятелства, посрѣдъ които са разкрыва изобразяванната страсть, и въ нежданното развързване на туй съединеніе. Спояването или схващанъето на обстоятелствата, които противодѣйствуватъ на стремленіята на главното дѣйствующе лице, казва са *завезка*, а честитото или злочесто свършване на сичкото произшествіе — *развезка*. А вѣрностьта на дѣйс-

(*) Гл. «Българ. Книжицы» отъ 1838 год.